

Sygn. akt I CNP 82/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie ze skargi A. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego
w C. z dnia 30 marca 2020 r., sygn. akt I C [...],
sprawie z powództwa M. K.
przeciwko A. K.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2022 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) oddala wniosek adw. J. P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu skargowym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2020 r. Sąd Rejonowy w C. oddalił powództwo M.K. przeciwko A. K., o zadośćuczynienie.

Powód wniósł skargę na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., w której żądał stwierdzenia niezgodności z prawem tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że przesłankę z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. można uznać za spełnioną dopiero wówczas, gdy

z przedstawionego przez skarżącego wywodu wynika, że szkoda z dużym prawdopodobieństwem wystąpiła, co z reguły wymaga odwołania się do jej rodzaju, czasu powstania oraz związku przyczynowego między szkodą a wydaniem kwestionowanego orzeczenia. Uprawdopodobnienie szkody wymaga przy tym również przedstawienia chociażby częściowych dowodów lub ich surogatów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., III CNP 4/20, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2015 r., V CNP 1/15, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, niepubl.).

W przedmiotowej skardze wskazano jedynie, że w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia przez sąd rejonowy, powód poniósł szkodę majątkową, gdyż został zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 5 400 zł. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że szkoda powinna wynikać z wykonania orzeczenia, a nie jedynie jego wydania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., III CNP 4/20, niepubl.). Ponadto koszty procesu, którymi został obciążony skarżący, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 r., I CNP 39/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2015 r., I CNP 43/14 niepubl.).

Wniosek pełnomocnika z urzędu o wynagrodzenie podlegał oddaleniu, ponieważ pełnomocnik nie dostrzegł niedopuszczalności skargi. Należy podkreślić, że pomoc prawna udzielana stronie zwolnionej od kosztów przez ustanowionego dla niej pełnomocnika, po wydaniu w sprawie orzeczenia przez sąd drugiej instancji, nie może się sprowadzić do bezwzględnego obowiązku sporządzenia środka

prawnego, jeśli tylko wyrazi ona takie żądanie. Pełnomocnik ustanowiony przez sąd dla strony w postępowaniu cywilnym powinien z pełnym wykorzystaniem wiedzy fachowej odpowiedzialnie ocenić, czy przysługujący stronie środek prawny nie jest oczywiście nieskuteczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008/3/41).

Z tych przyczyn odrzucono skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

a.s.